

Η πρώ τη, αποκτήθηκε την άνοιξη του '78 και ήταν κάτι σαν επανάσταση. Όσα δεν διπλασιάστηκαν, πολλαπλασιάστηκαν. Είχε διπλάσια κυβικά, ενώ χώ ραγε έστω και οριακά δυο άτομα. Με τριπλάσια ιπποδύναμη, με πινακίδες κυκλοφορίας, άνοιξε δρόμους άπειρους. Ταυτόχρονα, υπήρχε ένα πεδίο όπου είχε τα μισά από ότι η προηγούμενη. Χρόνους δυο, αντί τεσσάρων της 125 TL που αντικατέστησε (περισσότερα εδώ:

[Η νοσταλγική ιστορία του TL\)](#)

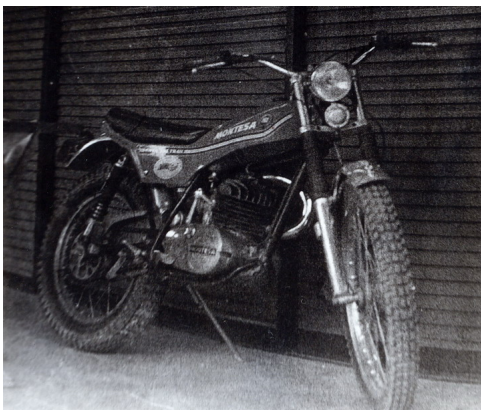

Άνοιξη 2012.

Για όσους αντιμετωπίζουν το λάδι όχι μόνον ως λιπαντικό αλλά και ως καύσιμο, τα δίχρονα είναι αγαλλίαση. Όχι δεν με ενοχλούσε που η πλάτη από το τζάκετ γέμιζε μαύρα στίγματα. Όχι δεν με πείραζε που ενίοτε έσταζε πίσσα από τις ενώσεις της εξάτμισης ούτε που συχνά μύριζε λαδίλα ότι φορούσες. Τα αποδεχόμουν όλα, μπροστά στην ηχητική αρμονία των δύο χρόνων, την φίνα αίσθηση του πυκνότερου ρουμπινι motul που καιγόταν με τη βενζίνη, συνδυασμένη με το σκαμμένο, από τον πίσω τροχό, φρέσκο χώμα και την δροσερή μυρουδιά από τα κωνοφόρα του δάσους.

Κι όπως οι περισσότερες επαναστάσεις, έτσι κι' αυτή έδρασε απελευθερωτικά. Το καμάρι της Ισπανίας σε δυο τροχούς. Montesa Cota 247 έγραφε με χρυσά γράμματα σε κόκκινο φόντο. Σχεδόν εξωτικό.

Άνοιξε ορίζοντες. Τα βουνά χαμήλωσαν, η πόλη μικρυνε, οι νύκτες άρχισαν να υπάρχουν αφού είχαμε και φώτα πια. Με μια αλλαγή στο πίσω γρανάζι, ώστε να μακρύνει λίγο την τελική, αποδείχτηκε πασπαρτού. Πέρναγε από μονοπάτια που δεν φανταζόμουν, κατέβαινε στο κλεινόν άστυ καθώς Βίροστο από "μαμά", χωρούσε και το λεπτό, εξόχως καλλίπυγο κορίτσι πίσω, ενώ το καλοκαίρι με κατέβαζε στις θάλασσες της δυτικής και ανατολικής Αττικής. Υπηρετούσε δε, έως τελευταίας ρανίδας, την περιρρέουσα κουταμάρα. Σε μια από αυτές χρειάστηκε να πάει ρυμουλκούμενο από το Σχοινιά, σχεδόν μέχρι τη Ν. Μάκρη για να ξανάρθει στη ζωή ο κινητήρας. Το στοίχημα ήταν πόσο μέτρα μπορούσε να καλύψει από την παραλία προς τα βαθιά, χωρίς να σβήσει. Κάλυψε περισσότερα από τα προϋπολογισθέντα αλλά έσβησε. Βραδάκι εργάσιμης ημέρας πριν 36 χρόνια, δεν υπήρχε ψυχή στην παραλία για να ενοχληθεί και πέρα από την ταλαιπωρία να ξαναδουλέψει το μοτεράκι της, η βλακεία δεν τιμωρήθηκε περισσότερο.

Απρίλιος '78, η πρώ τη

Λίγους μήνες αργότερα όμως, τιμωρήθηκε. Η διαφωνία ήταν πόσες αλλαγές μπορεί να κάνει σε σουζα. Δεν θυμάμαι τον λογαριασμό. Θυμάμαι το δεξί πόδι πάνω από τον αστράγαλο να πονά πολύ, καθώς μου περνούσαν τις βρεγμένες γάζες στον Ευαγγελισμό, που σαν στέγνωσαν θα γίνονταν συμπαγής, βαρύς γύψος και θα με συντρόφευαν για τις επόμενες 4 εβδομάδες.

Επιστροφή στο σπίτι, δικάβαλο σε ένα RD 50 (!), με τις ακτινογραφίες υπό μάλης. όπου πέρα από τον πόνο και τη χλεύη των συνομηλίκων έπρεπε να αντιμετωπίσω και την μήνη των γονέων: «

...που εμείς ρε μαλακισμένο σε

γεννήσαμε υγιή και εσύ έχεις βαλθεί να σακατευτείς»

ήταν η μόνιμη επωδός του πατέρα για όλα τα παρόμοια περιστατικά, που τότε έβρισκα υπερβολική αλλά τώρα ήπια με όσα είχαν συμβεί. Η μητηρ πιο φλεγματική, σούφρωσε τα χείλη της και κούνησε το κεφάλι της, πάνω κάτω και με λυπημένη και ολίγον απαξιωτική φωνή είπε:

“Μας έτυχε η 24άδα...”

Οκτώ βριος '79, η δεύτερη, λεπτότερη.

Το δράμα δεν ήταν αυτό. Ήταν ότι σε 15 μέρες ξεκινούσαν οι αναγνωρίσεις για το 26ο «Ακρόπολις». Το ξεπεράσαμε κι αυτό όμως. Με πατερίτσες. Μπορώ μάλιστα να υπερηφανευθώ ότι πρέπει να είμαι ο μοναδικός Έλλην που πήγαν βόλτα ο Waldegaard και Mikkola γυψαρισμένο. Ήταν μια σεμνή

τελετή που είχε στήσει ο χορηγός της ομάδας (Rothmans), στην Πάρνηθα. Γεύμα στα “Κυκλάμινα” (που κάηκαν στην πυρκαϊά του '07) και ακολούθως βόλτα τόσο με τον Bjorn όσο και με τον Hannu στα πρώτα χωμάτινα χιλιόμετρα εκείνης της εκπληκτικής ετάπ. Τι εμπειρία!

Νοέμβριος '81. Πεντέλη

Για να μην λησμονήσω και το περιστατικό, όπου πρώην συμμαθήτρια προσφέρθηκε να με εξυπηρετήσει και ήρθε να με πάρει από το σπίτι με τους γύψους, για να με πάει στη Σχολή, λέγαμε ότι σπουδάζαμε κιόλας. Μεράκλωσε όμως στο δρόμο και καθώς οδηγούσε την 5άρα του θείου Γιώργου, βγήκε με το πλάι από την Ξενίας (τότε κατέβαινε) το έχασε, σκαρφάλωσε στο μεσαίο διάζωμα, βρήκε η κοιλιά της μπέμπας της βασίλισσας και γύριζαν οι τροχοί στον αέρα. Κοιταζόμαστε ηλιθιωδώς και το μόνο πράγμα που μας εμποδίζει από το να σκάσουμε στα γέλια, ήταν η απόγνωση του πως μια τρελή και ένας σακάτης θα κατέβαζαν ενάμισυ τόνο κάτω από το διάζωμα. Ευτυχώς που σχολούσε το σχολείο και καμιά εικοσαριά ζευγάρια εφηβικά χέρια, επανέφεραν την ουρά του αυτοκινήτου στο δρόμο με πολλά χάχανα και ευχάριστη διάθεση.

Τέλος πάντων και στο “Ακρόπολις” πήγα, άλλη γκράντε ιστορία αυτή, και το καλοκαίρι πέρασε με ολίγον εκνευρισμό αλλά τελικά όμορφα και στις αρχές του Οκτωβρίου πολύ με στεναχώρησαν, θέματα δυο μάλιστα, επαγγελματικό και προσωπικό. Έτσι μιμούμενος το συχωρεμένο το θείο Γιάννη που όποτε ήταν στις μαύρες του, αγόραζε μια γραβάτα για να φτιάξουν τα κέφια του, στα μέσα του Οκτώβρη, αποχωρίστηκα την πρώτη Cota και με μια λογική διαφορά απόκτησα τη δεύτερη.

Ιανουάριος '82.

Μονοποστο παρακαλώ, πάνε τα δικάβαλα, σοβάρεψε το πράγμα, άλλωστε υπήρχε στην οικογένεια ένα 125 twin και βολευόμουν όποτε υπήρχε ανάγκη. Με παρηγορούσε αρκετά η καινούργια αγάπη από τις δυσκολίες της ζωής. Ήρθε η ώρα του πρώτου service

. Την πήγα σε “εξουσιοδοτημένο” κατάστημα (Μιχαλακοπούλου). Όταν την παρέλαβα, το πλαστικό της σέλας ήταν σπασμένο, κολλημένο στα δύο λεπτά της σημεία και:

«Ε... να, βγήκε ο μικρός να τη δοκιμάσει και έπεσε. Έλα μωρέ δεν είναι τίποτα».

Φοβερό; Έκανα ότι δεν έβλεπα τις πληγές, τις κάλυψα με κάτι διακριτικά αυτοκόλλητα, πέρασε ο καιρός το ξέχασα. Εννοείται πως είμαστε μαζί ακόμα.

